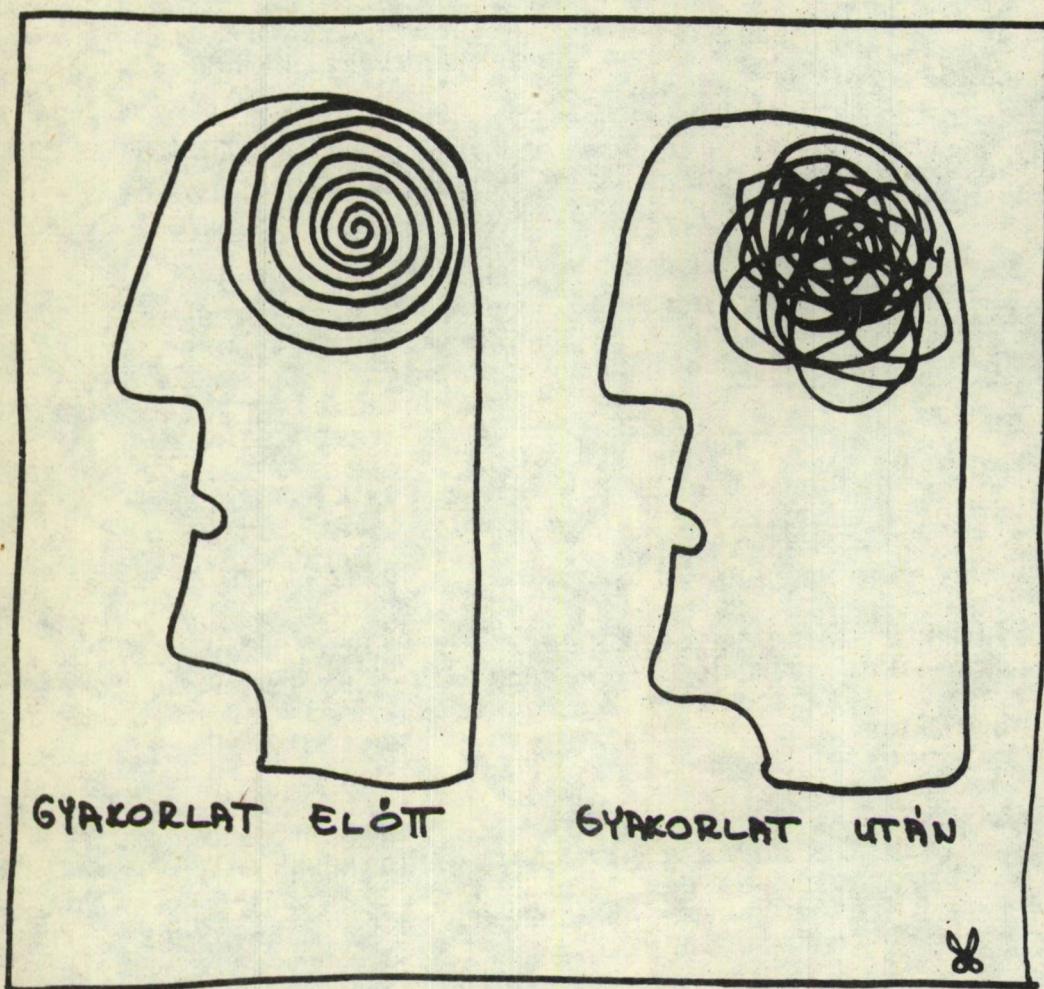

Gyakorlat teszi a mestert?

" Ha elvégzem az egyetemet, mindent tudni fogok. Utána pedig leteszem a szakvizsgát, aztán már igazán nem kell tanulnom semmit. " Nincs olyan naiv joghallgató, aki így gondolkodna. Tudjuk mi, hogy bizony elég sok minden kell ahhoz, hogy igazi jogászok legyünk. Ezt a " sok mindent " viszont csak a gyakorlatban lehet megtanulni.

Egyetemünkön tehát nemcsak elméleti, hanem gyakorlati oktatás is folyik. Negyedév után hat hét jogászkodás a választott munkahelyen. Egy kicsit nehéz idők ezek. Van, akinek még egy-két vizsgát is le kell tenni, a szakdolgozatok is most készülnek.

Monológ a bíróságon
- Sokan jöttünk ide, talán az évfolyam 30-40%-a / nem hivatalos adat! / Ez érthető is, hiszen viszonylag itt tudnak legtöbbször foglalkozni velünk, sokan ebből a témából írjuk a szakdolgozatunkat, ehhez rengeteg segítséget kapunk itt.

En is ezért választottam ezt a helyet. Egyetem után egészen más területen fogok dolgozni,

de a szakdolgozatomat büntetőjogból írom, még hozzá olyan témából, amihez csak itt találok anyagot. Tulajdonképpen ez minden amit a hat héttől várok. Azt hiszem ez a többségre vonatkozik.

Nézd, öregem, hogy őszinte legyek, teljesen komolytalan dolog ez az egész. A gyakorlat. Tudod mi van itt?

A munkaidőnk 8-tól fél ötig tart. Elméletileg. Valójában akkor jövünk, akkor távozzunk, amikor akarunk. A bírónak nincs kötött munkaidejük. A tárgyalási napokon kívül nagyon keveset vannak benn, inkább otthon dolgoznak. Tényleges munkánk nincs is.

Ami azt illeti nem sok hasznunkat tudják itt venni. Ügyiratokat olvasgatunk, tárgyalásokat hallgatunk természetesen ... és kérdezzük.

En olyan bíró mellé kerültem, aki elsőfokon tárgyal. Így a bűncselekmények minősítése nem is okoz különösebb problémát. Hiszen mik kerülnek ide? Becsületsértések, magánlaksértések, apró lopások, pl valaki elemeli az albérlőtársa lukas cipőjét, stb. De a büntetéskiszabás... Mennyi hibát követnék el, ha nekem kellene döntenem! Rosz belegondolni. Ilyenkor aztán megkérdem, miért ez jött ki, hiszen a jogszabály egészen mást mond. Instruktorom soha nem a teljes választ adja, mindig csak azt mondja meg, hol kell utánanéznem. Aztán magam keresem meg a ténylegesen ide vonatkozó szabályt. Így sokkal jobban megjegyzem, egyhamar biztosan nem fogom elfelejteni. És ez a lényeg.

Itt sok függ az instruktortól, meg persze tőlünk is. Ha valaki komolyan veszi az egészet, akkor jó. Ha nem, hát senki nem szól érte. Elvégre minden bírónak annyi munkája van, örül, ha arra van ideje. Ez nem jelenti azt, hogy aki igényli, nem kap maximális segítséget.

Mennem kell már. A többieket ne is keresd most, aki benn van, tárgyaláson ül. Nekem meg szoltak, hogy egy érdekes elővezetés lesz oda megyek. Képzeld a pasast elfogták, pedig...

Élesben játszunk

- Magunk kértük, hogy ide, a FÜSZÉRT-hez jöhessünk gyakorlatra, meghozzá Hofszang elvtárs mellé. Egyikünk sem akar vállalathoz menni jogtanácsosnak, a szakdolgozathoz sem kapunk itt sok segítséget. De ez volt az a munkaterület, amit legkevésbé ismertünk, csak általánosságokat hallottunk róla, konkrétumot semmit. Ezért jöttünk ide. Az első nap Hofszang elvtárs megkérdte, komolyan csinálni akarunk-e valamit, vagy csak a lábunkat lóbáznunk. Akkor egyeztünk meg abban, hogyan is dolgozunk majd itt, hogy lehet a legtöbbet tanulni.

Ugy csinálunk mindent, mintha valóban mi lennénk a vállalat jogtanácsosai. Bármilyen ügy érkezik, először mi próbáljuk megoldani. Ha megy " fejből " akkor úgy, ha nem, akkor nekikezdünk jogszabályokat keresgélnek. Az a lényeg, hogy az első lépést mi keressük meg. Még le is gépeljük az egészet - annyira komolyan játszunk. Aztán Hofszang elvtárssal újra átnézzük az egészet; kijavítja, megmagyarázza, miért is nem jól csináltuk / persze volt már helyes megoldásunk is /, hogyan kellett volna elindulni. Ha tárgyalás van, akkor is először hozzánk kerül az anyag, tanakodunk, mit is kellene még mondani, vajon az " ellenfél " mit fog felhozni, hogyan reagál, stb. Teljesen komolyan dolgozunk tehát, csak éppen a valódi felelőség nélkül.

Ami azt illeti, egy kicsit kétségbe is estünk. Gondold csak meg, nekünk fél év múlva nemcsak játékból, hanem komolyan is kb ezt kell csinálnunk, ez lesz a munkánk. Közben pedig előfordul, hogy valamihez hozzá sem tudunk kezdeni, néha egy hivatalos levelet nem tudunk tisztességesen megírni; egyszóval úgy érezzük rengeteg mindent kell még tanulnunk. Csakhogy ezekre nem nagyon elég ez a hat hét.

Az instruktorok egyike

- Két okból is örültem, hogy az idén három hallgató került mel-
lém gyakorlatra a FÜSZÉRT-hez - Simoncsics János, Kemenes István
és Győri András. Egyrészt azért, mert úgy érzem, hogy minden " ö-
reg " jogásznak egyszerűen kutya kötelessége segíteni a fiatalok-
nak. Másrészt, mivel az egyetemen szemináriumokat vezetek személye-
sen is ismertem már a gyerekeket. Ugyanakkor tény az, hogy a gya-
korlat többletmunkát jelent nekem is, mint minden instruktornak.
Egyedül már régen készen lennék, mikor még mindig hagyom, hogy i-
zekre szedjék az ügyet, gondolkozzanak, próbáljanak helyettem dön-
teni. Csak így van értelme az egésznek. Itt aztán szinte mindent
át lehet ismételni, új dolgokat lehet tanulni, hiszen polgári jog-
tól munkajogig mindennel foglalkozunk. Aztán rajtuk mulik, hogyan
használják ki a lehetőséget. Ha valaki mondjuk azzal jönne hozzám,
hogy remek az idő inkább a SZUE-ba megy, azt válaszonom, jól van
menjél nyugodtan. Ha valakit egyszerűen nem érdekel, nem szívesen
foglalkozik az egésszel, akkor én kezdjek erőszakoskodni? Miért?
De szerencsére ez nem is probléma! Nem dicséretkén t mondom, de
nagyon elégedett vagyok a fiukkal.

Bár most egy kicsit kétségbe estek. Hiába magyarázom nekik, hogy
az első időkben mindenki átesik azon, hogy ő hiába tanult, nem tud
semmit, stb. Ezek nagy része inkább technikai dolgokra vonatkozik,
amit természetesen nem tanítanak az egyetemen. Ott nem technikus-
képzés folyik - helyesen. Majd belejönnek ők is, mint eddig mindenki.
Én pedig szívesen vállaltam ezt a "pluszmunkát " és szívesen is
csinálom.

Gyakorlat teszi tehát a mestert, azaz a jogászt. Bár nem elsősor-
ban az egyetem alatt munkával eltöltött hat hét, hanem a diploma
utáni bizonytalan hosszúságú idő, amikor már mindenki valóban be-
lekerült a " mélyvizbe".